

Sygn. akt I C 275/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Strzyżowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSR Jolanta Mac-Śnieżek
Protokolant	Beata Szczotkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2018 roku w Strzyżowie

sprawy z powództwa S. P. (1)

przeciwko

pozwanemu (...) S. A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki S. P. (1) kwotę 50.000,00 złotych (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.817,00 złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Strzyżowie kwotę 2.000,00 złotych (dwa tysiące złotych), tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia, której powódka była zwolniona oraz kwotę 3.957,18 złotych (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych osiemnaście groszy), tytułem wynagrodzenia biegłych;

V. nie obciąża powódki kosztami procesu związanymi z oddaloną częścią powództwa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Jolanta Mac-Śnieżek

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 lipca 2018 r., sygn. akt I C 275/16

S. P. (1) wniosła pozew, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 70.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2002 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu twierdzeń pozwu podała, że jest siostrą A. G., która wraz z mężem J. G. (1) w dniu 15 września 2001 r. zginęła tragicznie w wyniku wypadku komunikacyjnego w miejscowości W..

Dalej podniosła, że w dniu 15 września 2001 roku około godziny 11:25 w W. samochód osobowy B. (...) nr rej. (...) posiadający polisę ubezpieczenia OC (...) S.A. jadący z nadmierną prędkością, zjechał w sposób niekontrolowany na lewą stronę jezdni krzyżując tor jazdy nadjeżdżającego z nad przeciwka samochodu V. (...), który został uderzony przez B., a następnie wpadł do rowu. W wyniku zdarzenia zginęło 5 spośród 6 podróżujących samochodem marki B. oraz jadący samochodem marki V. P. A. i J. G. (1). Jak wynika z opinii (...) w R. z dnia 6 marca 2002 roku, opinii (...) w K. z dnia 26 stycznia 2004 roku, opinii uzupełniającej (...) w K. z dnia 10 kwietnia 2007 roku sprawcą wypadku był tylko i wyłącznie kierujący pojazdem marki B.. Osoba kierująca pojazdem marki B. pozostała jednak formalnie nieustalona, choć z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić można, iż był to A. D..

Siostry wychowały się wspólnie w domu rodzinnym w B.. W dacie zdarzenia S. P. (1) miała 51 lat i mieszkała w C., a zmarli A. i J. mieszkali z rodzicami oraz siostrą M. Ż. w domu rodzinnym.

Powódka za życia siostry i szwagra często przyjeżdżała do domu rodzinnego, gdzie miała zamieszkać po przejściu na emeryturę. A. i J. chcieli dobudować w rodzinnym domu 3 pokoje oraz kuchnię po to, by po emeryturze S. P. (1) mogła z nimi zamieszkać.

Zmarła A. G. prowadziła firmę zajmującą się sprzedażą lodów włoskich i do 1960 roku powódka w każde wakacje zastępowała siostrę sprzedając lody w kiosku w B.. W czasie wakacje siostry chodziły do kina, jak również pracowały razem w polu. A. G. w okresie zimowym odwiedzała siostrę i wspólnie chodziły na zabawy oraz urządzały wycieczki do K., O. oraz C.. Każde święta Bożego Narodzenia i Wielkanocne powódka i jej mąż spędzali w B.. A. G. opiekowała się powódką od urodzenia, bo była starsza od niej o 3 lata. Siostry były sobie bardzo bliskie. Również ze szwagrem J. łączyły ją pozytywne relacje, mieli prace na podobnych stanowiskach. Mąż S. P. (2) również szwagrowi w pracach remontowych w domu rodzinnym i wokół niego.

Siostra A. pomagała powódkce materialnie, w szczególności, gdy syn i córka byli na studiach. Również wspomagała ją finansowo, gdy upadł zakład pracy męża powódkki, a syndyk nie płacił im wynagrodzeń przez pół roku. Ponadto A. G. sponsorowała pobyt wakacyjny całej rodzinie S.. Powódka pielęgnuje grób siostry i szwagra, zmienia i kupuje nowe kwiaty oraz sprzęta wokół grobu. Gdy wraca w rodzinne strony codziennie jest na cmentarzu. Znosi również kwiaty i znicze w miejsce gdzie zginęli siostra i szwagier. Wypadek miał bezpośredni wpływ na stan zdrowia S. P. (1). W związku z udziałem w postępowaniu karnym przeciwko sprawcy wypadku jej stan zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu. Po udziale w rozprawach powódka miała krwawe wylewy oczne, które powstawały w wyniku stresu, a później doprowadziły do jaskry. Zdarzało się, że podczas rozpraw musiała wychodzić na korytarz, aby zażyć tabletki uspokajające na obniżenie ciśnienia tętniczego. Postępowanie karne trwało ponad 8 lat i o wypadku w którym zginęła siostra i szwagier informowała lokalna prasa. Spowodowało to negatywne doznania psychiczne u powódkki, gdyż nie była ona w stanie zapomnieć o nim, zaznać spokoju i pogodzić się ze śmiercią siostry. Przez okres postępowania karnego toczyła heroiczną walkę o ustalenie i skazanie sprawcy wypadku, jak okazało się bezskuteczne. Powódka jeździła do Prokuratury w S. i w R. oraz na rozprawy do Sądu Okręgowego i Apelacyjnego. Powódka podejmowała w toku postępowania karnego szereg działań mających na celu doprowadzenia do skazania sprawcy wypadku.

W 2008 roku w związku z fatalną kondycją psychiczną powódka udała się do psychiatry. Chciała leczyć się psychiatrycznie, jednak leki które chciał przepisać jej lekarz okazały się szkodliwe w przypadku jaskry. Która wówczas nasiliła się. Z uwagi na to, że sprawa wypadku została uniewinniona doznała poczucia bezsilności, niesprawiedliwości i poczucia krzywdy. Dręczyła ją myśl, iż siostra i szwagier ponieśli śmierć z powodu bezmyślności i brawury sprawcy wypadku. Do dzisiaj nie może się z tym pogodzić.

Powódka leczy się na jaskrę w Klinice (...) w K., jak również w P. (...) w C. od 2007 roku.

Tragedia wpłynęła destrukcyjnie na karierę zawodową i społeczną S. pałki. Ze względu na uczestnictwo w rozprawach, wyjazdy do B., stres i pogorszenie stanu zdrowia zmniejszyła znacznie udział w życiu publicznym. Zmuszona była również zrezygnować z pracy w P. (...) w C.. Również musiała zrezygnować z zasiadania Gminnej Komisji do Spraw Zwalczenia Bezrobocia. Także zaprzestała sprawować funkcję ławnika w Sadzie Pracy. Wszelkie te funkcje odznaczały się społecznym prestiżem, a dodatkowo były płatne. Gdyby nie zły stan zdrowia powódki, jaki wynikał z traumy związanej z tragiczną śmiercią osób bliskich, powódka mogłaby wykonywać je do dnia dzisiejszego.

Jako podstawę prawną swojego żądania powódka podała art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. przytaczając ponadto liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Pozwany (...) S. A. w W. w odpowiedzi na pozew - k. 131, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podał, że roszczenia powódki są bezzasadne i powinny ulec oddaleniu.

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powódki z uwagi na uregulowania wynikające z art. 819 k.c. w zw. z art. 442¹ k.c. Zaistniałe zdarzenie nie nosi cech przestępstwa, wobec czego roszczenia o naprawienie szkody przedawniają się z upływem lat 3.

W niniejszej sprawie zdaniem pozwanego konieczne jest ustalenie winy ubezpieczonego, z uwagi na podstawę prawną żądań powódki z art. 448 k.c. który jako obejmujący naruszenia każdego dobra osobistego w rozumieniu art. 23 k.c. jest przepisem szczególnym, uzupełniającym ogólną regułą zawartą w art. 24 k.c. Podstawową przesłanką odpowiedzialności jest ustalenie winy i art. 448 k.c. może mieć zastosowanie tylko w razie zawinonego naruszenia dóbr osobistych. Brak ustalenia osoby odpowiedzialnej za zaistnienie zdarzenia skutkuje brakiem odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, który w ramach umowy ubezpieczenia ponosi odpowiedzialność za skutki jego działania.

Ponadto zdaniem pozwanego żądana, tytułem zadośćuczynienia kwota 70.000,00 złotych jest rażąco wygórowana.

Odnośnie żądania odsetek winny one być zasądzone od dnia wyrokowania, a nie jak domaga się powódka od dnia 30 listopada 2002 roku.

Sąd ustalił:

W dniu 15 września 2001 r., w wyniku wypadku komunikacyjnego, który miał miejsce w miejscowości W., woj. (...) zginęła A. G., siostra powódki Z. T., która była pasażerem samochodu osobowego marki V. (...). Kierujący samochodem B. nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy i nie dostosował jej do warunków drogowych, w następstwie czego utracił panowanie nad pojazdem i zjechał na lewy pas ruchu, gdzie doprowadził do zderzenia prowadzonego przez siebie pojazdu z prawidłowo jadącym w przeciwnym kierunku samochodem osobowym marki V. P. C., w wyniku czego śmierć ponieśli kierujący pojazdem VW P. C. J. G. (1) oraz jego pasażerka A. G., a nadto jadący samochodem marki B. M. P., S. D., E. P., K. Z. i S. S..

W Sądzie Okręgowym w Rzeszowie toczyło się postępowanie karne przeciwko A. D., który został oskarżony o nieumyślne spowodowanie w dniu 15 września 2001 r. w W. katastrofy w ruchu lądowym.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 24 lutego 2009 r., sygn. akt II 87/07 A. D. został uniewinniony od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Przeprowadzone postępowanie karne nie pozwoliło ustalić, czy to on w chwili wypadku kierował pojazdem.

Biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego I. R. jednoznacznie stwierdził, iż bezpośrednio i jedyną przyczyną wypadku drogowego do którego doszło w dniu 15 września 2001 roku w miejscowości W., był błąd

kierującego samochodem B. (...) nr rej. (...) prowadzący do utraty skuteczności kierunkowej pojazdu, a w efekcie do zjechania na przeciwny pas ruchu i zderzenia na tym pasie z samochodem V. (...) nr rej. (...). Nie ma żadnych przesłanek do wnioskowania, aby J. G. (1) kierujący samochodem V. (...) w jakikolwiek sposób przy czynił się do zaistnienia i przebiegu przedmiotowego wypadku, jak również aby spóźnił się z reakcją obronną na zaistniały stan zagrożenia. Nie miał on jakiegokolwiek możliwości uniknięcia przedmiotowego wypadku.

dowód: akta szkody nr (...), akta sprawy karnej SO

w R. sygn. II K 87/07, potwierdzone za zgodność

z oryginałem kserokopie: opinii laboratorium Kryminalistycznego KWP w R. z dnia 6 marca 2002 roku oraz 22 lutego 2002 roku, k. 146-181, wyrok SO

w R. z dnia 21 maja 2007 roku sygn. II K 42/06 wraz

z uzasadnieniem, k.182-212, wyrok SA w Rzeszowie z dnia

4 października 2007 roku sygn. akt II Ka 52/07 wraz

z uzasadnieniem, k. 220-233, wyrok SO w Rzeszowie z dnia 24 lutego 2010 roku sygn. akt II K 87/07 wraz z uzasadnieniem,

k. 234-275, wyrok SA w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2009 roku sygn. akt II AKa 52/09 wraz z uzasadnieniem, k. 276-290. opinia biegłego I. R. z dnia 21 marca 2018 roku, k. 411-433.

Powódka S. P. (1) łączyła bardzo silną więź z siostrą A. G., jak również ze szwagrem J. G. (1). Do ukończenia Techników siostry zamieszkiwały razem w B., a później bardzo często się odwiedzały. Powódka na każde święta wakacje, ferie oraz dłuższe weekendy jeździła z rodziną do swojej siostry A.. Również siostra A. odwiedzała powódkę w C., gdzie mieszkała w chwili wypadku i mieszka tam do chwili obecnej. Siostra A. pomagał powódce finansowo w czasie studiów jej dzieci, jak również w wykupie mieszkania. Gdy padł zakład w którym pracował mąż powódki, to przez pół roku siostra A. z mężem pomagali finansowo. Powódka razem z rodziną jeździła do B. na żniwa i każdego roku pomagała przy nich.

Przed wypadkiem powódka była zdrową osobą. Nie leczyła się. Po wypadku jak zaczęła jeździć na rozprawy, gdzie występowała, jako oskarżyciel posiłkowy to podupadła na zdrowiu, miała nerwicę, zaczęła leczyć się na nadciśnienie i jaskrę. P. karne trwało około 10 lat i zakończyło się uniewinnieniem. Przed wypadkiem powódka pracowała w S. w PIP, była w Radzie Nadzorczej Solidarności. Z powodu sprawy sądowej musiała wszystko przerwać. Do chwili obecnej powódka bardzo często jeździ do B. na cmentarz i często wspomina siostrę ze szwagrem.

dowód: wyniki badań wzroku z Kliniki (...) w K.,

k. 12-14, historia leczenia z Miejskiego Centrum Medycznego

w L., k.15-68, k.99-110, historia choroby (...), k. 69-85, 7 faktur – z dnia 17 kwietnia 2015 r.,

z 11 grudnia 2015 r., z 15 grudnia 2015 r., z 15 grudnia 2015 r.,

z 29 stycznia 2016 r., z 29 stycznia 2016 r., z 25 lutego 2016 r.,

k. 86 - 92, zaświadczenie z dnia 12 lutego 2016 r. Specjalisty Chorób Tarczycy i Chorób Metabolicznych, prof. J. G. (2), k.93, zeznania świadków Ł. P., k. 303, L. P., k. 303.304.

Podstawowe schorzenia okulistyczne powódki S. P. (1) to jaskra zamykającego się kąta obu oczu spowodowana najpewniej zaćmą pęczniącą obu oczu. Przejściowe zamknięcie kąta przesączania związany z tym wzrost ciśnienia wewnątrz gałkowego, objawia się przekrwieniem i bólem oka.

Z powodu schorzeń narządu wzroku powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu w związku ze śmiercią siostry i szwagra.

Przewlekły stres nie jest przyczyną powstania jaskry, prawidłowo leczona jaskra nie stosowała trwałych uszkodzeń (neuropatii nerwów wzrokowych) w oczach powódki i trwałego uszczerbku na zdrowiu.

dowód: opinia biegłego W. S. z dnia 19 listopada 2016 roku, k. 322-323 i opinia uzupełniająca tego biegłego z dnia 30 czerwca 2017 roku, k. 380, opinia biegłego A. B. z dnia 19 grudnia 2017 roku, k. 401-403 i opinia uzupełniająca tego biegłego z dnia 8 maja 2018 roku, k. 450.

Śmierć siostry i szwagra w wypadku samochodowym w 2001 roku była ciężkim stresem psychicznym mającym krótkotrwały wpływ na funkcjonowanie serca i układu krążenia. Stymulacja układu współczulnego mogła prowadzić do krótkotrwałych reakcji somatycznych objawiających się między innymi wzrostem ciśnienia tętniczego. Przewlekły, ciężki stres u osoby z obniżoną odpornością na niego podtrzymywał nadmierną stymulację układu nerwowego, humoralnego i hormonalnego powódki. Jej efektem było uwalnianie czynników wazokonstrykcyjnych podwyższających ciśnienie tętnicze krwi.

Przewlekły stres był istotnym lecz niejedynym czynnikiem ryzyka rozwoju choroby nadciśnieniowej powódki. Z punktu widzenia kardiologicznego powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w związku ze śmiercią siostry i szwagra – w odniesieniu do chorób serca i układu krążenia w wysokości 5% z punktu 47a – tabeli norm oceny procentowej trwałego uszczerbku na zdrowiu – załącznik do zarządzenia Prezesa Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 22 grudnia 2003 roku.

dowód: opinia biegłego K. T. z dnia 29 marca 2017 roku, k. 351-352.

Relacja powódki ze zmarłą A. G. przebiegała prawidłowo na podbudowie wzajemnych relacji siostra-siostra. W dzieciństwie A. G. w opinii powódki bardzo często zastępowała jej matkę zajęta utrzymaniem rodziny. Powódka uczestniczyła w życiu siostry i szwagra, wykazywała troskę i pomoc w ich codziennych sprawach. Sama powódka czuła też istotne wsparcie ze strony A. i J. G. (1), zwłaszcza w monetach kiedy jej sytuacja materialna nie była najlepsza. Powódka często wraz z mężem odwiedzała dom rodzinny i siostrę ze szwagrem, spędzali tam każdy urlop i święta. Charakter, prawdziwość i głębokość relacji powódki z siostrą i szwagrem nie budziła zastrzeżeń biegłej za zakresu psychologii.

Biegła stwierdziła u powódki, podwyższona tentacja do reagowania lękiem, niska tolerancja na stres, skłonność do kumpłowania emocji, nasilenie wahań nastroju, lęki, trudności z zasypianiem z epizodami budzenia śródnocnego i późniejszym trudnym zasypianiu. Z uwagi na wieloletni proces karny, a następnie cywilny występuje u powódki przeżywanie na nowo urazowej sytuacji w natrętnych wspomnieniach.

Powyższe stany emocjonalne mogą być odzwierciedleniem negatywnych przeżyć związanych śmiercią siostry i szwagra i mogą utrudniać codzienne funkcjonowania oraz powrót do równowagi emocjonalnej, jednak czasu ich trwania w przyszłości biegły nie jest w stanie ocenić. Z punktu widzenia psychologicznego powódka w wyniku śmierci A. i J. G. (1) doznała 5% uszczerbku na zdrowiu według rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku.

dowód: opinia biegłej S. N. z dnia 23 stycznia 2017 roku, k. 331-339.

Pozwany w piśmie z dnia 23 grudnia 2015 r. - poinformował powódkę o braku podstaw prawnych do wypłaty zadośćuczynienia.

dowód: akta szkody nr (...).

Sąd dał wiarę powołanym w sprawie dokumentom, gdyż ich wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd również dał wiarę zeznaniom świadków, którzy zeznawali logicznie, spójnie i konsekwentnie.

Sąd również uznał za wiarygodne opinie sporządzone w tej sprawie przez biegłych z zakresu chorób oczu, kardiochirurgii, psychologii i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz w pełni podzielił ich wnioski końcowe. Opinie te są logiczne, jasne, fachowe, przekonujące i Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich ustaleń. Biegli z

zakresu chorób oczu A. B. i W. S. w sposób obszerny i kompetentny odnieśli się do zarzutów powódki, udzielając wyczerpujących odpowiedzi na jej wątpliwości.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków Ł. P. i L. P. , jako spójnym, logicznym i konsekwentnym. Ponadto zeznania świadków zostały potwierdzone w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym.

Biorąc pod uwagę powyższe – Sąd stwierdził, co następuje:

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń powódki jest nieuzasadniony.

Wypadek, w którym zginęli A. i J. G. (1) miał miejsce w dniu 15 września 2001 r. i wówczas obowiązywał art. 442§2 k.p.c., który stanowił, że gdy szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od popełnienia przestępstwa wyrządzającego szkodę. Skoro w dniu wejścia w życie nowelizacji kodeksu cywilnego tj. 10 sierpnia 2007 r. roszczenie powodów nie przedawniło się, dlatego w niniejszej sprawie należy zastosować dwudziestoletni termin przedawnienia - zgodnie z art. 442¹§2 k.c.

Roszczenia pokrzywdzonego o naprawienie szkody, wynikłej ze zbrodni lub występku, wyrządzonej w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, których tożsamości nie ustalono (art. 98 ust. 1 pkt 1

i 2 w związku z art. 109a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 392

ze zm.),przedawniają się na podstawie art. 442¹§2 k.c. (uchwała SN z dnia 29 października 2013 r. sygn. III CZP 50/13).

W przedmiotowej sprawie prowadzone było postępowanie karne dotyczące wypadku, na skutek którego zmarła siostra i szwagier powódki (II K 87/07), które zakwalifikowane zostało jako przestępstwo określone w art.173 § 4 w zw. z § 2 k.k. i zakończyło się uniewinnieniem, z uwagi na brak ustalenia osoby kierującej pojazdem marki B., a nie z uwagi na brak istnienia jego znamion określonych w prawie karnym. Dlatego strona powodowa, tym dowodem wykazała zakwalifikowanie tego czynu jako przestępstwa.

Żądanie pozwu powódka wywodzi z art. 448 k.c., który mówi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III CZP 76/2010 stwierdził, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Art. 448 k.c. znajduje zastosowanie tylko w wypadku zawinionego naruszenia dóbr osobistych, przy czym każdy stopień winy, także wina nieumyślna może uzasadniać uwzględnienie zarówno roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz poszkodowanego, jak i roszczenia o zasądzenie odpowiedniej sumy na cel społeczny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 10 czerwca 2011 r. VI ACa 84/11, LEX nr 863322).

W niniejszej sprawie biegły z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego I. R. jednoznacznie stwierdził, iż bezpośrednią i jedyną przyczyną przedmiotowego wypadku był błąd kierującego samochodem marki B..

Katalog dóbr osobistych, ujętych w art. 23 k.c. ma charakter otwarty,

a doktryna i judykatura wskazują kolejne dobra osobiste w miarę rozwoju stosunków społecznych, doskonaląc tą drogą system ochrony tych dóbr. Liczne dobra osobiste uregulowane zostały w Konstytucji RP, w tym w art. 47 – życie rodzinne.

W wyroku z dnia 23 września 2005r., sygn. akt I ACa 554/05, którego stanowisko Sąd w pełni podziela, Sąd Apelacyjny w Gdańsku stwierdził, iż szczególna więź występująca między rodzeństwem, w prawidłowo funkcjonującej rodzinie zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie prawnej, przewidzianej w art. 24 §1, art. 445§1 i art. 448 k.c.

W wyniku nagłej i tragicznej śmierci A. G. doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Zarówno biegła psycholog, jak również biegły kardiochirurg stwierdzili po 5 % uszczerbku na zdrowiu powódki w związku ze śmiercią siostry i szwagra.

Więzi, które łączyły powódkę ze zmarłymi należą do jednych z silniejszych więzi międzyludzkich, ich zerwanie w wyniku szkody na osobie jest bardzo dotkliwe i w istocie nie do naprawienia wobec niemożności przywrócenia stanu poprzedniego. Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę jest tylko surogatem, bo krzywdy tej nie da się inaczej naprawić.

Śmierć siostry i szwagra była bardzo bolesnym ciosem dla powódki i zmieniła na zawsze jej stosunki rodzinne, wpłynęła negatywnie na jej psychikę. Dodatkowo poczucie krzywdy potęguje jednoczesna śmierć dwóch bliskich osób i czas trwania procesu karnego oraz konieczność jego wznawiania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał roszczenie powódki o zapłatę zadośćuczynienia za zasadne i z tego tytułu zasądził od pozwanego kwotę 50 000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 stycznia 2016 r.

(tj. po upływie 30 - dniowego terminu od daty zgłoszenia szkody) do dnia zapłaty, a w pozostałej części powództwo oddalił, jako zbyt wygórowane.

Ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, nieodwracalność skutków naruszenia, rozmiar doznanej przez nią krzywdy oraz sytuację majątkową pozwanego.

Zdaniem Sądu zasądzona na rzecz powódki kwota zadośćuczynienia nie jest nadmierna, a jest adekwatna do wielkości doznanej przez nią krzywdy.

Sąd orzekł na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje oparcie w art. 100 k.p.c. z którego wynika, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2016 r., (k. 117) Sąd zwolnił powódkę z opłaty sądowej od pozwu ponad kwotę 500,00 złotych.

Na kwotę zasądzonych od pozwanego na rzecz powódki S. P. (1) kosztów procesu składają się kwoty: 500,00 złotych – uiszczona częściowa opłata od pozwu od zasądzonego roszczenia, 1.500,00 złotych częściowa zaliczka na biegłych oraz 4.800,00 złotych – zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), 17,00 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa, tj. łącznie 6.817,00 złotych.

Sąd nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanego związanymi z oddaloną częścią powództwa, gdyż sytuacja majątkowa pozwanego jest niewspółmiernie lepsza od sytuacji powódki, będącej emerytką.

Dlatego Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Strzyżowie kwotę 2.000,00 złotych, tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia, której powódka była zwolniona oraz kwotę 3.957,18 złotych tytułem brakującego wynagrodzenia biegłych.